

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Ing. D. O.**, zast. JUDr. Ladislavem Sádlikem, advokátem, se sídlem Holečkova 31, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 2. 11. 2011, č. j. 76 A 1/2011 – 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 10. 2010, č. j. KUOK 103756/2010 zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šumperk, odboru dopravy (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 13. 7. 2010, č. j. 98386/2009 DOP/MAKO-1002, kterým byla žalobkyně uznána vinnou přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále též „zákon o přestupcích“), ve znění platném v době vydání přezkoumávaných rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, kterého se dopustila tím, že dne 3. 11. 2009 v 8:57 hod., v obci Branná, na silnici č. II/369, ve směru od Hanušovic do obce Jeseník, řídila osobní motorové vozidlo Ford Mondeo, registrační značky X, kdy jí byla měřícím zařízením RAMER 7CCD naměřena rychlost 77 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/hod, jí byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost 74 km/hod., čímž překročila nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 24 km/hod. Tím porušila ustanovení § 18 odst. 4 zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, dále též „zákon o silničním provozu“. Žalobkyni byla za tento přestupek podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 22 odst. 8 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 2 600 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nepřisvědčil odvolacím námitkám žalobkyně, v nichž uváděla, že důkazy byly pořízeny postupem, který zákon nezná, nebyly provedeny navržené důkazy (nebyl vyslechnut žalobkyní navržený svědek pprap. M. H., který sepsal listiny na str. č. 1 a 2 správního spisu) a nebyly jí poskytnuty vyžádané podklady ze správního spisu. Důvodnými neshledal ani námitky, v nichž žalobkyně označila za rozporný údaj o místu měření a zpochybnila listinu (oznámení přestupku), která je podle jejího názoru v rozporu s tím, co bylo v řízení prokázáno a navíc byla pořízena před zahájením správního řízení. Jako nedůvodnou shledal žalovaný též námitku žalobkyně, podle které správní orgán, který vedl řízení na místě údajného přestupku, zcela ignoroval její požadavek na právní pomoc, jakož i námitku, že žalobkyně nebyla o svých právech řádně poučena jak orgánem Policie ČR, tak i správním orgánem. Za neopodstatněné označil žalovaný rovněž námitky žalobkyně, podle kterých nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a v nichž zpochybňovala správnost postupu Policie ČR při měření rychlosti. Žalovaný uzavřel, že námitky žalobkyně nejsou důvodné a uložená sankce je adekvátní míře závažnosti a společenské nebezpečnosti přestupku.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně včas žalobu, v níž namítala nesprávné právní posouzení věci žalovaným. Podle názoru žalobkyně se žalovaný nevyřadil s námitkou směřující proti postupu Policie ČR, která samotnou kontrolu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu vykonává zákonem neupraveným způsobem. Žalovanému vytkla, že ve svém rozhodnutí slučuje hmotněprávní předpisy s postupem, který patří do oblasti procesního práva a který je upraven ve vztahu k postupu orgánu Policie České republiky výhradně interními předpisy – nejedná se tedy o procesní normu obecně závaznou, která by vyloučila při kontrolní činnosti prvky libovůle v postupu orgánu veřejné moci. Odkaz na § 79a odst. 1 zákona o silničním provozu a na zákon o Policii České republiky jako na hmotněprávní normy nemá souvislost s procesními předpisy. S touto námitkou se žalovaný podle přesvědčení žalobkyně v napadeném rozhodnutí řádně nevyřadil.

Uváděla dále, že žalovaný ve svém rozhodnutí bere výsledek měření rychlosti vozidla jako důkaz o její vině. V takovém případě musí podle žalobkyně existovat zákonem upravený postup při pořízení tohoto důkazu. V posuzované věci tomu však tak není, neboť postup při měření rychlosti vozidla zákon neupravuje, tento postup je ovládán interními předpisy, které ale pro posouzení věci nemají význam a nejsou obsaženy ve správním spisu. Z uvedených důvodů považuje žalobkyně postup správního orgánu, který realizoval měření, za prakticky nepřezkoumatelný a důkazy o naměřené rychlosti za důkazy, které nebyly získány zákonným způsobem.

Žalobkyně dále poukázala na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 1 As 12/2008 – 67, přičemž ohledně nutnosti provádění měření rychlosti vozidla argumentovala i průměrem s daňovou a státní kontrolou, jejichž pravidla jsou, na rozdíl od měření rychlosti, taxativně stanovena v procesních předpisech.

Žalobkyně rovněž tvrdila, že povolenou rychlost nepřekročila, měřidlo rychlosti bylo použito v rozporu s postupem měření předepsaným výrobcem a nacházelo se mimo povolený rozsah vzdálenosti, tj. nad 60 m. Správní orgány odmítly založit do spisu dokumenty, které prokazovaly nedodržení vzdálenosti a svědek F. odkazoval na návod k obsluze rychloměru, který však také nebyl součástí spisu. V tomto směru tak žalovaný podle žalobkyně zaujal závěr, který nemá oporu ve spisu. Návrh žalobkyně, aby důkazy byly doplněny o návod k použití měřícího zařízení, byl správními orgány odmítnut. Správní orgány posuzovaly odborné otázky, aniž by k tomu měly kvalifikaci. Podle žalobkyně se žalovaný dostatečně nevyrovnal s návrhem na ověření správnosti měřícího zařízení. Z ověřovacího listu, na který žalovaný poukázal, není zřejmé nic, co se vztahuje k vlastnímu nastavení měřidla při procesu měření. Práva žalobkyně

pokračování

podle § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., zákona o metrologii, žalovaný nenaplnil, když pouze odkázal na to, že měřidlo bylo opatřeno úřední značkou a přezkoušeno v relativně krátkém časovém odstupu před měřením. Takovéto odmítnutí navrženého důkazu označila žalobkyně za nezákonné, vybočující z mezí zákona a současně zatěžující rozhodnutí žalovaného vadou, která má vliv na jeho zákonnost a je v rozporu s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

Závěr žalovaného, že žalobkyně při jednání na místě zjištění údajného přestupku nejdříve s přestupkem souhlasila, následně si ale své stanovisko rozmyslela a trvala na správním řízení, nemá podle žalobkyně oporu ve správním spise, když jediná osoba, se kterou žalobkyně na místě samém jednala, nebyla i přes její návrh jako svědek vyslechnuta.

Poté, co bylo ze strany žalobkyně odmítnuto řešení věci na místě, sepsali příslušníci Policie ČR blíže neidentifikovatelnou listinu, kterou správní řád nezná. Podle § 18 správního řádu je jedinou zákonem připuštěnou formou dokumentace jednání, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení protokol, který však sepsán nebyl. Žalobkyni bylo při jeho sepsání upřeno právo na právní pomoc, nebyla o ničem poučena, kromě toho, že jí bylo řečeno, že „když to nezaplatí, bude to dražší“. Za nesprávné považuje žalobkyně také to, že správní orgány odmítly výslech svědka, který sepisoval oznámení přestupku a to přesto, že vznikly rozpory ve zjištěních o skutkovém stavu. S těmito odvolacími námitkami se žalovaný dostatečně nevypořádal. Žalobkyně také popřela, že by se vzdala práva na vyjádření k podkladům rozhodnutí. Naopak, na základě dohody o prodloužení lhůty k vyjádření se k podkladům do 30. 6. 2010 předložila další návrhy na doplnění dokazování.

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, žalobu rozsudkem ze dne 2. 11. 2011, č. j. 76 A 1/2011 - 35 zamítl, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Námitku žalobkyně, že se žalovaný nevypořádal se zákonností měření rychlosti, krajský soud neshledal důvodnou, neboť žalovaný přílehlavě odkázal na § 79a zákona o silničním provozu, zákon o policii ČR a skutečnost, že policisté jsou proškoleni; odůvodnění jeho rozhodnutí tak je výstižné a přezkoumatelné.

Krajský soud poukázal na znění ustanovení § 79a odst. 1, § 78 odst. 1, § 124 odst. 1, odst. 8 a 9 zákona o silničním provozu, a zdůraznil, že Policie ČR je v souladu s čl. 3 odst. 2 Ústavy zmocněna k výkonu státní správy a dohledu v oblasti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Toto zmocnění jí ukládá práva, ale současně také povinnosti v rámci tohoto výkonu; citovaná ustanovení ji opravňují k zásahům či omezením lidských práv a svobod. Ustanovení § 79a zákona o silničním provozu jí stanovuje privilegovanou formu dohledu nad dodržováním rychlosti vozidel. K této kontrole není oprávněn nikdo jiný, kromě subjektů označených v zákoně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 1 As 12/2008 - 67). Působnost a pravomoc ve věcech provozu na pozemních komunikacích, včetně oblasti přestupků je tak vymezena zákonem a z tohoto hlediska v souzené věci k protiprávnímu zjištění přestupku nedošlo. Podle krajského soudu nelze nic vytknout ani způsobu provedení kontroly policií při zjištění překročení povolené rychlosti žalobkyní, k němuž jsou policisté proškoleni.

Změření rychlosti nelze podle krajského soudu srovnávat s daňovou či státní kontrolou, neboť to postrádá základní prvek srovnatelnosti. U daňové či státní kontroly je třeba obvykle kontrolovat v delším časovém úseku rozsáhlou dokumentaci, kontrola má složitou komplexní strukturu, zatímco měření rychlosti je pouhým technickým úkonem a je s takovým dlouhým a složitým řízením neporovnatelné. Ve způsobu provedení kontroly Policií ČR v souzené věci krajský soud nespatřuje ani žádnou šikanu, nepřiměřenost či zneužití moci, neboť nevplynuly ze zjištěných skutečností a nebyly konečně ani takto namítány.

S ohledem na výše citovaná ustanovení, jejich systematický a teleologický výklad, obecné principy – zejména legality, přiměřenosti, souladu s veřejným zájmem, materiální pravdy, nestrannosti, rychlosti a hospodárnosti řízení, shledal krajský soud postup správních orgánů správným. V této souvislosti krajský soud uvedl, že právu je vlastní to, že nepomýšlí na veškeré situace, které mohou v životě nastat. Každé jednotlivé pravidlo, jímž se řídí společnost, není a ani nemůže být obsaženo v zákoně. Právě proto existují principy a zásady, neurčité právní pojmy a instituty jako správní uvážení, a různé druhy výkladů. Podstatné je, aby byl správní proces spravedlivý a jeho vyústěním bylo správné rozhodnutí správního orgánu nebo soudu. Ani daňová kontrola, na kterou žalobkyně poukazuje, nestanovuje zcela podrobná pravidla. Krajský soud tak shledal, že změření rychlosti v posuzované věci nebylo provedeno nezákonným nebo nesprávným způsobem.

K námitce žalobkyně o nejasném vymezení procesněprávních a hmotněprávních norem v právních předpisech krajský soud poznamenal, že lze stěží nalézt čistě procesní anebo hmotněprávní předpisy a není nic neobvyklého, že právní normy jsou kombinací obou druhů norem. Rozlišování, které ustanovení v aplikovaném právním předpise má procesněprávní a které hmotněprávní charakter, není podle krajského soudu v souzené věci podstatné a patří spíše do roviny akademické. Podstatnější je hledání smyslu použitých norem a kontrola správnosti a zákonnosti jejich realizace. Postup správních orgánů v souzené věci neshledal krajský soud ani v rozporu se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 1 As 12/2008 – 67.

Námitce žalobkyně, v níž tvrdila, že povolenou rychlost nepřekročila, krajský soud nepřisvědčil, neboť s ohledem na důkazy obsažené ve správním spise shledal, že překročení rychlosti bylo jednoznačně a bez pochybností prokázáno.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že měření rychlosti bylo učiněno v rozporu s postupem pro měření. Námitku žalobkyně označil za obecnou a neobsahující konkrétní skutečnosti, pro které by mělo být měření rychlosti provedeno nesprávně. Související námitku, že správní orgán k návrhu žalobkyně nezaložil do spisu návod k obsluze rychloměru, krajský soud taktéž neshledal důvodnou a ztotožnil se s argumentací žalovaného, že žalobkyně se snaží svými námitkami vyhnout potrestání za překročení povolené rychlosti. Z provedeného dokazování však vyplývá, že skutkový stav byl zjištěn řádným způsobem. Bez konkrétní námitky k funkci rychloměru na místě a v době těsně po spáchání přestupku nelze podle krajského soudu návrh žalobkyně na doložení návodu k přístroji do správního spisu vyhodnotit jinak, než jak učinily správní orgány. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány neměly žádný důvod vyhledat návod na obsluhu a provoz rychloměru a provádět v tomto směru dokazování. Totéž platí v případě námitky o nesprávné vzdálenosti rychloměru od vozidla. Žalobkyně zde opět argumentuje pouze obecně a neposkytuje žádné tvrzení ani důkaz o tom, že by potřebná vzdálenost nebyla dodržena. Z pořízené fotografie (vytištěním snímku z měřiče) přitom nevyplývá, že by vzdálenost vozidla od rychloměru byla nepřiměřená. Žalobkyně tvrdí, že správní orgány odmítly založit do spisu dokumenty, které prokazovaly nedodržení vzdálenosti, avšak neuvádí, které jiné dokumenty než návod to měly být. Návod samotný by však k tomu způsobitelným důkazem nebyl. S ohledem na výše uvedené je podle krajského soudu lichá i námitka žalobkyně, že správní orgán posuzoval odborné otázky, aniž by k tomu měl kvalifikaci.

K námitce žalobkyně, podle které se žalovaný dostatečně nevyrovnal s návrhem na ověření měřícího zařízení, krajský soud uvedl, že žádnou vadu neshledal, neboť rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou v tomto směru řádně odůvodněna. Krajský soud poukázal na jejich závěry a ztotožnil se s nimi. Ohledně námitky žalobkyně, podle níž správní orgán odmítl naplnit její práva podle § 11 odst. 4 zákona o metrologii, když pouze odkázal na skutečnost,

pokračování

že měřidlo bylo opatřeno úřední značkou a přezkoušeno relativně krátce před měřením, což považuje žalobkyně za nezákonné, krajský soud uvedl, že pro ověření správnosti nebo kalibraci rychloměru v souzené věci neshledal stejně jako správní orgány relevantní důvody, které by mohly vést k úvaze, že by bylo účelné a smysluplné toto ověření přístroje provést.

K poukazu žalobkyně na rozpor mezi oznámením o přestupku a výpovědí svědka, dále na nesprávnost spočívající v tom, že správní orgán prvního stupně odmítl výslech svědka, který sepisoval oznámení o přestupku a to přesto, že vznikly rozpory ve zjištěních o skutkovém stavu, přičemž žalovaný se s těmito odvolacími námitkami dostatečně nevypořádal, krajský soud uvedl, že ve shodě se správními orgány neshledává na základě provedených důkazů rozpor v udání místa spáchání přestupku.

Krajský soud žalobkyni přisvědčil v tom směru, že argumentovat jako důkazy skutečnostmi z úkonů, které nastaly před zahájením řízení, aniž by byly provedeny jako důkazy, formálně nelze. Oznámení přestupku sepisoval pprap. M. H., který ve správním řízení vyslechnut nebyl a návrh na jeho výslech správní orgán odmítl s tím, že by byl nadbytečný. S tímto závěrem se krajský soud ztotožnil. Oznámení o přestupku ze dne 3. 11. 2009, úřední záznam ze dne 4. 11. 2009, stejně jako snímek z rychloměru a jeho ověřovací list, byly čteny jako důkazy a předloženy zástupci žalobkyně při jednání dne 7. 12. 2009. Tyto důkazy tedy byly řádně provedeny a správní orgány i soud tak jimi mohou argumentovat a vyvozovat z nich závěry.

K námitkám žalobkyně, že oznámení o přestupku bylo sepsáno v rozporu se zákonem, neboť nebyl sepsán protokol podle správního řádu, žalobkyni bylo upřeno právo na právní pomoc a nebyla o ničem poučena, krajský soud poukázal na znění § 58 odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o přestupcích a dovedl, že policisté postupovali správně, pokud sepsali záznam ve smyslu § 58 zákona o přestupcích, který má jakožto speciální ustanovení přednost před obecným ustanovením správního řádu. Ohledně údajného odepření právní pomoci žalobkyni krajský soud dospěl k závěru, že zákon o přestupcích ani zákon o policii ČR neukládá správnímu orgánu (včetně policie), aby při zjištění přestupku poučil obviněného z přestupku o jeho právu na právní pomoc a proto nebyl policista v posuzované věci povinen zvláště poučit žalobkyni o tomto právu. Z provedeného dokazování, zejména z oznámení přestupku vyplývá, že žalobkyně si byla práva na právní pomoc vědoma a využila jej, protože odmítla k přestupku vypovídat, resp. podat své vyjádření s písemným odůvodněním, „že tomu nerozumí“, přičemž právní pomoc posléze využila a ve správním řízení se nechala zastupovat. Za těchto okolností neshledal krajský soud tyto námitky důvodné.

Proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatelka v první řadě uvedla, že podstata žalobní námitky na postup policejního orgánu při kontrole rychlosti spočívala v něčem jiném, než dovedl krajský soud. Tato žalobní námitka byla postavena na tvrzení, podle kterého orgány Policie ČR postupují při kontrolní činnosti způsobem, který zákon neupravuje; pokud je postup orgánů Policie ČR něčím upraven, jde výhradně o interní předpisy pro výkon služby. Tento stav legislativy má podle stěžovatelky za důsledek nastolení otázky zákonnosti pořízených důkazů, které jsou následně využívány ve správním řízení.

Stěžovatelka zopakovala, že žalovaný ve svém rozhodnutí slučuje hmotněprávní předpisy s postupem, který patří do oblasti procesního práva a který je upraven ve vztahu k postupu orgánů Policie ČR výhradně interními předpisy – tedy nejedná se o procesní normu obecně závaznou, která by vyloučila při kontrolní činnosti prvky libovůle v postupu orgánu veřejné moci. K takové námitce vede stěžovatelku skutečnost, podle které není kontrolní činnost orgánu policie

ČR, zejména kontrolní činnost ve vztahu k dodržování rychlosti, upravena žádným procesním předpisem. Pracovníci Policie ČR pak kontrolují rychlosti vozidel libovolným způsobem, kontrolovaná osoba nemá ve vztahu k výsledku kontrolní činnosti žádná práva, orgán Policie ČR nemá zákonem upraveny žádné povinnosti, které by vymezily postupy při této kontrole. Nikomu tak není známo, kdy se kontrola zahajuje, kdy a jak se končí, jaká práva má subjekt, vůči kterému kontrolní činnost ve formě měření rychlosti směřuje a jaké povinnosti mají orgány Policie ČR, což je podle stěžovatelky stav, který nemůže obstát zejména z toho důvodu, že postup a zákonnost postupu orgánu Policie ČR je fakticky nepřezkoumatelná. To, že orgán Policie ČR může měřit rychlost vozidla, ještě neznamená, že toto měření provedl způsobem, který zákon předpokládá. Odkaz žalovaného na § 79a zákona o silničním provozu, stejně jako odkaz na zákon o Policii ČR je odkazem na hmotně právní předpisy, které nic nevyovídají o procesním postupu. Správní řád přitom výslovně odkazuje mj. na „získávání důkazních prostředků“ – dle stěžovatelky lze důkazní prostředek získat výhradně určitým postupem a ten musí být v souladu se zákonem – pouze tak lze posuzovat podmínku, kterou zmiňuje § 51 odst. 1 správního řádu, tedy podmínku zákonnosti postupu při získání důkazního prostředku. Postup, kdy jsou důkazy rozhodné pro posouzení věci získány výhradně na základě interních aktů mocenského orgánu je podle stěžovatelky postupem nepřijatelným, ovlivňujícím zákonnost celého meritorního rozhodnutí v případě, kdy správní orgán o takto pořízený důkaz opře své rozhodnutí. Pracovníci Policie ČR při měření postupují způsobem, který zákon nezná. Stěžovatelka proto odmítá výsledek měření. Požadavek na procesní normu, která ovládá postupy orgánu veřejné moci, přitom podle stěžovatelky vychází z čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, kde je výkon státní moci vymezen tak, že ji lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem a způsobem který zákon stanoví. Proti požadavku Listiny základních práv a svobod na uplatňování státní moci zákonem stanoveným způsobem nemůže podle stěžovatelky obstát ani argumentace krajského soudu o namátkovosti kontrol, pravomoci a prostředků k jejímu uplatnění.

Na podporu svého tvrzení stěžovatelka poukázala na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která přirovnává přestupkové řízení k řízení trestnímu. V přestupkovém řízení, ve kterém se rozhoduje o vině a trestu za přestupek, se zkoumá oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu. Pro správní trestání tak platí obdobné principy jako pro trestání soudní. Pokud tedy je celý proces v soudním trestání ovládan zákonem (trestním řádem) je podle stěžovatelky nepřijatelné, aby část procesního postupu v řízení o přestupcích byla ovládána výhradně interními předpisy orgánů Policie ČR. V posuzované věci jde o tu část, kdy se v rámci kontroly pořizuje jeden z hlavních důkazů – záznam o rychlosti vozidla. Stěžovatelka dodala, že dle jí dostupných informací takový interní předpis představuje „Závazný pokyn policejního presidenta č. 160/2009“, který mj. upravuje také postupy pracovníků Policie ČR při výkonu hlídkové služby, resp. kontroly nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. Na podporu svých tvrzení stěžovatelka dále uvedla, že považuje za nemyšlitelné, aby v trestním řízení soudním byl jakýkoliv důkaz pořízen jinak, než způsobem a postupem, který zákon výslovně připouští. To platí o pořizování všech důkazů, včetně důkazů z tzv. „operativy“ a použití speciálních prostředků k objasňování trestné činnosti jako je utajená kontrola telefonického provozu, utajené vstupy do objektů apod. Vše v této oblasti upravuje zákon, včetně relevantních postupů. Pokud je řízení o přestupku obdobným sankčním řízením, je podle stěžovatelky otázkou, proč postup při pořizování některých důkazů mohou dlouhodobě upravovat pouze interní předpisy orgánu veřejné moci. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že závěry krajského soudu ohledně otázky absence zákonné normy, která by vymezila alespoň v základních obrysech vztahy při kontrole, jsou nesprávné.

Stěžovatelka dále vyjádřila nesouhlas se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s jejími námitkami ohledně vad v řízení před správním orgánem, které měly vliv na zákonnost

pokračování

rozhodnutí ve věci samé. Zpochybnila závěr krajského soudu, který námitku, podle níž bylo měření rychlosti učiněno v rozporu s postupem měření, neshledal důvodnou s tím, že je pouze obecná a neobsahuje konkrétní skutečnosti, proč bylo provedeno nesprávně. Má za to, že její výhrady k měření nebyly obecné či nekonkrétní ale poukazovaly na konkrétní technické okolnosti měření, které nebyly nijak objasněny, což úzce souvisí s tím, že správní orgán zcela ignoroval jakékoliv návrhy, které směřovaly k ověření správnosti měření. Pochybnosti vyvolal sám výslech svědka F., pracovníka Policie ČR, který nejdříve při výslechu tvrdil, že údaje o vzdálenosti měření jsou zřejmé z obsahu spisu, při prokázání opaku pak odkazoval na návod k obsluze použitého rychloměru, který nikdo ve správním řízení neviděl a který není obsažen ve správním spisu. Pokud lze připustit určitou obecnost tvrzení stěžovatelky, je dána právě tím, že konkrétní údaje o technických podmínkách provozu měřicího zařízení nikdo nezná. I při absenci znalosti konkrétního návodu si stěžovatelka vyhledala k měřicímu zařízení údaje, podle kterých je pro správnost výsledku měření podstatná vzdálenost, dále pak úroveň postranních smyček, odklony svazku antény od směru jízdy měřených vozidel a odklon optické osy objektivu CCD kamery od směru jízdy měřených vozidel. Podle stěžovatelky se tak nejedná o žádné nekonkrétní obecné tvrzení, ale o požadavek na prokázání toho, že měřidlo bylo nastaveno způsobem, který je rozhodný pro správné měření. To bez řádné dokumentace není možné.

Stěžovatelka označila za nesprávný závěr krajského soudu ohledně údajné nesprávné vzdálenosti rychloměru od vozidla stěžovatelky, kdy krajský soud uvedl, že „posouzení této námítky doplnil i o posouzení fotografie, z níž nevyplývá, že by vzdálenost vozidla od rychloměru byla nepřiměřená.“ Vzdálenost vozidla je totiž pouze jeden ze čtyř technických požadavků na správnost výsledku měření, přičemž v posuzované věci není ani postaveno na jisto, jaká skutečná vzdálenost je ještě přiměřená, a která je již nepřiměřená. Ve správním i soudním spise navíc chybí jakákoliv relevantní informace o tom, jakou vzdálenost k měření stanovil výrobce měřicího zařízení. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka nesouhlasí ani s další argumentací krajského soudu, podle které je změření rychlosti vozidla jednoduchý technický úkon.

Stěžovatelka poukázala na skutečnost, že již v žalobě namítala, že jako svědek (z důvodu údajné nadbytečnosti) nebyl vyslechnut pracovník Policie ČR, který jako jediný se stěžovatelkou na místě tvrzeného přestupku jednal osobně. Úřední záznam sepsaný touto osobou je podle stěžovatelky jako důkaz ve správním řízení nepřipustný. Žalovaný však opakovaně na jeho obsah poukazuje a bere za prokázané, že stěžovatelka nejdříve údajně s přestupkem souhlasila, až následně si vše rozmyslela a pokutu na místě odmítla zaplatit. O stejný úřední záznam opírá své závěry také krajský soud. Stěžovatelka namítla, že jak závěry žalovaného, tak krajského soudu, samy potvrzují význam svědecké výpovědi, kterou navrhla a kterou žalovaný jako údajně nadbytečnou neprovedl.

Stěžovatelka dále uvedla, že „požadavky na dokazování formou svědeckých výpovědí nebyly správnímu orgánu předloženy překvapivě až dne 30. 6. 2010, což lze dovodit z konstatování krajského soudu, jak je presentováno na straně 12, poslední odstavec, dotčeného rozhodnutí. ... pokud již dne 20. 2. 2010 požadovala stěžovatelka provedení těchto důkazů, byl opakovaný požadavek ze dne 30. 6. 2010 pouze reakcí na to, že správní orgán po celou dobu správního řízení návrhy na provedení důkazů ignoroval, resp. z pracovníků Policie ČR vybral svědky, kteří sice realizovali měření, ale pomínil svědka, se kterým stěžovatelka na místě samém jednala a který následně sepisuje úřední záznam o otázkách souvisejících s projednáním přestupku na místě. V této souvislosti se pak odmítá závěr krajského soudu, podle kterého návrhy na doplnění dokazování, jak byly předneseny v podání ze dne 30. 6. 2010, byly jen účelovou snahou o vyhnutí se potrestání. Návrhem bylo reagováno pouze na stav, kdy se při nahlášení do spisu zjistilo, že návrhy stěžovatelky z února 2010 správní orgán ignoruje, resp. že je provádí selektivně tak, že vyslechl pouze 2 pracovníky Policie ČR, když pomínil výslech

toho pracovníka Policie, který jako jediný se stěžovatelkou jednal a který následně sepsal úřední záznam, ze kterého je dovozován v konečném rozhodnutí průběh skutkového stavu v neprospěch stěžovatelky.“

Krajský soud podle stěžovatelky pochybil také v otázce aplikace § 11 odst. 4 zákona o metrologii. Žalovaný a následně i krajský soud se s návrhem stěžovatelky ve smyslu citovaného ustanovení zákona o metrologii vypořádal tak, že je nadbytečný. Předmětné ustanovení zákona o metrologii však dle právního názoru stěžovatelky nedává v řízení před správním orgánem volbu, zda bude či nebude ověření správnosti funkcí měřidla realizováno. Právo na ověření funkcí měřidla stěžovatelce nepochybně vzniklo, neboť je nesporné, že udělení pokuty, odebrání bodů a hrozby pozbytí řídičského oprávnění představuje výrazný zásah do jejích práv. V takovém případě nemá správní orgán jinou volbu, než zajistit k návrhu dotčené osoby postup, který zákon výslovně předpokládá – tedy ověřit správnost funkcí měřicího zařízení a zajistit osvědčení o výsledku. Takové ověření ve smyslu § 11 odst. 4 zákona o metrologii nevylučuje ani atest či přezkoušení měřidla z nedávné doby, když pro posouzení této otázky je podle stěžovatelky předchozí ověřování správnosti funkcí měřidla irelevantní.

S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 2. 11. 2011, č. j. 76 A 1/2011 - 35 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a které by jej opravňovaly se od uplatněných důvodů kasační stížnosti odchýlit. Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že není důvodná.

Z textu kasační stížnosti je zřejmé, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Z provedené rekapitulace je zřejmé, že stěžovatelka v první řadě namítala nezákonnost postupu Policie ČR, kterou spatřovala ve skutečnosti, že postup Policie ČR při měření rychlosti není upraven právní normou na úrovni zákona. Stěžovatelka proto odmítá výsledek měření, neboť byl podle jejího názoru pořízen postupem, který zákon nezná a jehož výsledek je odvislý na libovolném, zákonem neupraveném postupu orgánu veřejné moci.

pokračování

Podle čl. 2 odst. 3 Ústavy, *státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.*

Podle Čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, *státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.*

Podle § 79a odst. 1 zákona o silničním provozu, *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*

Podle § 124 odst. 1 zákona o silničním provozu, *státní správu ve věcech provozu na pozemních komunikacích vykonává ministerstvo, které je ústředním orgánem státní správy ve věcech provozu na pozemních komunikacích, krajský úřad, obecní úřad obce s rozšířenou působností, Ministerstvo vnitra a policie.*

Podle odst. 8 téhož ustanovení, *policie vykonává dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že: a) kontroluje dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a podílí se na jeho řízení, b) objasňuje dopravní nehody, c) vede evidenci dopravních nehod, d) projednává v blokovém řízení přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle zvláštního právního předpisu, e) provádí prevenci v oblasti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.*

Podle § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, *policie slouží veřejnosti. Jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropských společenství nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen „mezinárodní smlouva“).*

Ze shora uvedeného čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 Listiny je zřejmé a v tomto ohledu je nutno stěžovatelce přisvědčit, že státní moc lze uplatňovat pouze v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Tato ustanovení představují garanci proti zneužití státní moci, a zakotvují nutnost zákonného podkladu pro její uskutečňování. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že výkon veřejné správy je trvalý a systematický proces vedoucí k uplatnění veřejného zájmu, prováděný personálně, odborně a materiálně vybavenými správními orgány. Výkon konkrétních úkolů veřejné správy je, za předpokladu, že se zároveň jedná o výkon veřejné moci, prováděn pouze prostřednictvím těch subjektů, jež jsou k němu zmocněny zákony. Správní orgán nese odpovědnost za provádění zákonem mu svěřené činnosti. Zákon stanoví užití určité správní činnosti zejména tehdy, má-li mít jednání správního orgánu právní důsledky pro fyzickou či právnickou osobu a rovněž tehdy, kdy by jeho postup mohl vést k omezení či zásahu do práv a svobod.

Shora uvedená ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích a zákona o Policii ČR vytvářejí zákonný podklad k oprávnění orgánů policie – za účelem dodržování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích – měřit rychlost vozidel v rámci kontroly dodržování pravidel provozu ze strany účastníků tohoto provozu. Proto policisté, kteří tvořili hlídku k dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu byli oprávněni ke kontrole - měření rychlosti vozidel. Při měření – kontrole rychlosti vozidel jimi prováděné, tak byly naplněny požadavky Ústavy a Listiny základních práv a svobod na zákonnost podkladu pro její uskutečňování.

Námítce stěžovatelky na nezákonnost samotného procesu měření Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť skutečnost, že postup Policie ČR při vlastním měření rychlosti vozidel není

upraven na zákonné úrovni, nepůsobuje jeho nezákonnost. Rozhodující totiž je, že toto měření bylo provedeno na základě zákonného zmocnění, které vyplývá zejména z § 79a odst. 1 zákona o silničním provozu. Na zákonnosti měření tak nemůže nic změnit ani skutečnost, že samotný průběh měření není podrobně upraven v zákoně, jak se toho stěžovatelka dovolává v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že požadavek stěžovatelky, aby postup správních orgánů při měření rychlosti byl podrobně upraven zákonem, je ve své podstatě nerealizovatelný, neboť okolnosti při provádění měření nejsou vždy stejné, k měření dochází na různých místech a v různém čase a není tudíž možné, aby zákonodárce všechny v úvahu připadající (mnohdy i nepředvídatelné) situace předvídal. K argumentaci stěžovatelky příměrem k trestnímu řízení, ve kterém je dle jejího názoru veškerý postup orgánů činných v trestním řízení upraven zákonem, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka se v tomto ohledu mylí, neboť ani v trestním řízení není postup při zajišťování důkazů do všech detailů upraven na úrovni zákona. Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud dále poukazuje na skutečnost, že měření rychlosti je svou povahou především technický úkon a způsob jeho provádění tak není ani nutné a potřebné upravit v právním předpise o síle zákona.

Stěžovatelce lze přisvědčit potud, že samotné oprávnění policie ČR k měření rychlosti vozidla, ještě nezaručuje, že toto měření bylo provedeno způsobem, který zákon předpokládá. V posuzované věci však z ničeho nevyplývá, že by při měření rychlosti došlo k jakékoliv nezákonnosti ze strany osoby provádějící měření.

K poukazu stěžovatelky na skutečnost, že pokud je postup orgánů Policie ČR při měření rychlosti něčím upraven, jde výhradně o interní předpisy pro výkon služby, nikoli zákon (stěžovatelka v této souvislosti zmínila závazný pokyn policejního presidenta č. 160/2009, který údajně upravuje také postupy příslušníků Policie ČR při kontrole nad bezpečností a plynulostí silničního provozu), Nejvyšší správní soud uvádí, že Policii ČR nic nebrání, aby v mezích zákona podrobněji upravila interním předpisem průběh kontrol. Vnitřní normy zpravidla upřesňují pravidlo dané zákonným zmocněním, stanoví podrobnosti postupu správních orgánů v modelových a nejčastěji se vyskytujících situacích a jejich smyslem rovněž bývá omezit škálu možných významů interpretace zákona a odstranění případných nejasností při aplikaci zákonných ustanovení. Podmínkou nicméně je, že jde o vnitřní předpis, která se nachází *intra legem*, a není tedy ani *contra legem*, ani *praeter legem*. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nenamítala jakoukoli nesprávnost či nezákonnost v úvahu připadajícího vnitřního předpisu Policie ČR, Nejvyšší správní soud ani této její námitce nepřisvědčil a již se jí dále nevěnoval.

V případě námitky stěžovatelky, týkající se ověření kvality měřícího zařízení („rychloměru“), Nejvyšší správní soud vycházel ze zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii. Účelem cit. zákona je dle § 1 úprava práv a povinností fyzických osob, které jsou podnikateli, právnických osob a orgánů státní správy, a to v rozsahu potřebném k zajištění jednotnosti a správnosti měřidel a měření.

V posuzované věci Autorizované metrologické středisko K22 RAMET C. H. M. a. s. Kunovice ověřilo stanovené měřidlo (použitý rychloměr) a na základě svých zjištění vydalo dne 20. 8. 2009 ověřovací list č. 179/09 s platností jeden rok, tj. do 20. 8. 2010. Pokud tedy Policie ČR doložila tento ověřovací list, dle jehož závěru „*rychloměr byl ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze*“, je zřejmé, že rychloměr byl technicky způsobilý k měření rychlosti vozidla stěžovatelky. Důkaz o rychlosti motorového vozidla stěžovatelky tak byl pořízen rychloměrem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl ověřen v souladu se zákonem o metrologii. V souladu se zákonným požadavkem věty první § 11 odst. 1 zákona o metrologii (podle které, *stanovených měřidel může být používáno pro daný účel jen po dobu platnosti provedeného ověření*), tak byl rychloměr použit po dobu platnosti

pokračování

provedeného ověření, neboť ke měření rychlosti vozidla stěžovatelky došlo dne 3. 11. 2009. S ohledem na kopii osvědčení J. F. ze dne 8. 1. 2009, č. 970/05/160, které jej opravňuje k ovládání použitého měřice rychlosti Ramer 7CCD, je zřejmé, že tento policista, který v době spáchání přestupku stěžovatelkou rychloměr obsluhoval, byl v jeho užívání řádně zaškolen. S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatelky na nezákonnost měření rychlosti jejího vozidla.

Z povahy věci je zřejmé, že při měření rychlosti vozidel je třeba postupovat v souladu s pokyny uvedenými v návodu k rychloměru. V tomto směru ostatně vypověděl v průběhu správního řízení dne 7. 6. 2010 pprap. J. F., který dosvědčil, že radar byl nastaven dle pokynů v návodu k obsluze. Není tedy pravdou, že příslušníci Policie ČR kontrolují rychlost vozidel libovolným způsobem, jak se domnívá stěžovatelka.

Stěžovatelka v kasační stížnosti stejně jako v žalobě zpochybňovala dodržení stanovené vzdálenosti rychloměru od jejího vozidla, s tím, že není postaveno na jisto, jaká vzdálenost je ještě přiměřená a která je již nepřiměřená. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani této námitce stěžovatelky, v první řadě proto, že stěžovatelka svůj závěr o nedodržení stanovené vzdálenosti a její nepřiměřenosti nijak nezdůvodnila a nepředkládá v tomto směru ani žádné důkazy. K tomu je třeba ve shodě se správním orgánem prvního stupně uvést, že použitý rychloměr má určitý dosah vzdálenosti (60 m), do kterého je schopen jedoucí vozidlo zaznamenat. Na delší vzdálenost již rychloměr neprovede záznam a fotodokumentaci, neboť to není v jeho technických možnostech. Pokud tedy rychloměr změnil rychlost vozidla stěžovatelky a pořídil fotografii, pak je bez dalšího zřejmé, že měření rychlosti probíhalo ve vzdálenosti, na kterou je rychloměr zkonstruovaný, tudíž nikoli na vzdálenost nepřiměřenou. Otázkou přiměřenosti vzdálenosti, na kterou probíhalo měření rychlosti vozidla stěžovatelky proto není třeba se dále zabývat. S ohledem na výše uvedené tak nemůže obstát ani námitka stěžovatelky, v níž krajskému soudu vytýká odkaz na rychloměrem pořízenou fotografii a závěr, že z této fotografie nevyplývá, že by vzdálenost rychloměru od vozidla byla nepřiměřená. Právě skutečnost, že rychloměr fotografii pořídil, totiž potvrzuje závěr, že měření probíhalo na přípustnou vzdálenost.

Stěžovatelce je nutno přisvědčit v tom, že ve správním spise se nenachází údaj o vzdálenosti měření, na kterou svědek pprap. F. poukázal ve své výpovědi. Nejvyšší správní soud má však za to, že tato skutečnost nemá pro posouzení věci význam, neboť jak již bylo uvedeno výše, měření rychlosti vozidla stěžovatelky bylo provedeno na vzdálenost, na kterou byl rychloměr zkonstruovaný, tedy na vzdálenost měřicím zařízením tolerovanou (pro měření přípustnou).

Správný není ani názor stěžovatelky, že kontrolovaná osoba nemá ve vztahu k výsledku kontrolní činnosti žádná práva, neboť kontrolovaná osoba může využít opravné prostředky jak ve správním řízení (odvolání) a domáhat se posléze přezkumu správnosti postupu policejního orgánu také v řízení soudním, jak ostatně stěžovatelka také učinila.

K námitce stěžovatelky, v níž vyjádřila nesouhlas s postupem správního orgánu, který z důvodu nadbytečnosti nevyslechl příslušníka Policie ČR, který jako jediný se stěžovatelkou na místě přestupku osobně jednal, Nejvyšší správní soud předepisuje, že zákon o přestupcích blíže neupravuje postup při zjišťování skutkového stavu a nestanoví požadavky na míru jeho objasnění. Proto je nutno na základě § 51 zákona o přestupcích, který uvádí, že na řízení o přestupcích se subsidiárně použijí předpisy o správním řízení, vyjít při posuzování těchto otázek ze správního řádu, v jehož § 3 je uvedeno, že správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky

na zákonnost jeho postupu. Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán přitom podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009 – 101).

Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku z 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 - 62, publ. pod č. 847/2006 Sb. NSS, dospěl k závěru, že je na správním orgánu, aby rozhodl o tom, které důkazy v řízení o přestupku provede; tím však nesmí omezit právo osob, které čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslechu svědků v jejich prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě [článek 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod]. Odmítnutí návrhu na provedení důkazu musí být dostatečně odůvodněno a vysvětleno.

Z uvedeného tak plyne, že správní orgán není vždy automaticky povinen vyhovět všem důkazním návrhům účastníků řízení. Musí však přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč takovéto důkazy nebudou provedeny. V posuzované věci správní orgán prvního stupně srozumitelně odůvodnil, proč svědecký výslech stěžovatelkou navrženého svědka pprap. M. H. neprovedl, když konstatoval, že se jedná o nadbytečný úkon, který by nevedl k objasnění žádné nové skutečnosti. Není totiž pochybností o tom, že stěžovatelka řídila dne 3. 11. 2009 motorové vozidlo na silnici č. II/369 v obci Branná, ve směru od Hanušovic do Jeseníku, v 8:57 hodin byla kontrolována a zastavena hlídkou Policie ČR a bylo jí oznámeno překročení povolené rychlosti, což ani sama nepopírá a k věci se vyjádřila již ve vysvětlení, které je součástí oznámení o přestupku. Nejvyšší správní soud dodává, že policista H. vykonával službu na likvidačním stanovišti, kde dochází pouze ke komunikaci mezi zasahujícím policistou a řidičem vozidla o přestupku, nikoli o technické stránce měřicího zařízení, což bylo plně v kompetenci policisty F., který byl správním orgánem vyslechnut.

Nejvyšší správní soud se tak se závěrem správního orgánu prvního stupně o nadbytečnosti výslechu svědka pprap. H. ztotožňuje, neboť skutková zjištění ohledně spáchání přestupku považuje za jednoznačná a závěr o přestupkovém jednání stěžovatelky jednoznačně vyplývá ze spisu. Nejvyšší správní soud má dále za to, že výslech tohoto svědka by nemohl zpochybnit naplnění skutkové podstaty přestupku stěžovatelkou a také z tohoto důvodu nebylo nutné provádět jeho výslech.

Důvodná není ani námitka stěžovatelky, že úřední záznam č. j. KRPM-217/PŘSU-2009-HOJ, sepsaný pprap. H. dne 4. 11. 2009 představuje nepřípustný důkaz. Této námitce nelze přisvědčit již proto, že stěžovatelka svůj závěr o nepřípustnosti tohoto důkazu nijak nezduvodnila. Podle § 51 odst. 1 správního řádu, *ke provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.* Nejvyšší správní soud má za to, že předmětný úřední záznam představuje listinu, kterou bylo možné jako důkaz použít, neboť z něho nevyplývá, že by se jednalo o důkaz pořízený či provedený v rozporu s právními předpisy, přičemž jeho obsah odpovídá a shoduje se skutečnostmi uvedenými v oznámení o přestupku ze dne 3. 11. 2009, č. j. KRPM-217/PŘSU-2009-HOJ, který stěžovatelka podepsala a který byl vyhotoven v souladu s § 58 odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o přestupcích. Dále pak je třeba uvést, že zástupce stěžovatelky byl s obsahem úředního záznamu ze dne 4. 11. 2009 seznámen při ústním jednání konaném dne 7. 12. 2009, při kterém byl tento úřední

pokračování

záznam přečten jako důkaz. Při tomto jednání byl zástupce stěžovatelky seznámen rovněž s obsahem listiny označené jako oznámení přestupku, pořízenou fotodokumentací, ověřovacím listem rychloměru a byl mu předložen celý spisový materiál. Nejvyšší správní soud tak má za to, že dokazování předmětným úředním záznamem bylo provedeno v souladu s právními předpisy a správní orgány ani krajský soud tak nepochybily, pokud z jeho obsahu při posouzení věci vycházely.

Stěžovatelka rovněž namítala nesprávnost závěru krajského soudu, podle kterého návrh na doplnění dokazování v podání ze dne 30. 6. 2010, byl jen účelovou snahou o vyhnutí se potrestání, neboť má za to, že jím pouze reagovala na stav, kdy se při nahlížení do spisu zjistilo, že návrhy stěžovatelky z února 2010 správní orgán ignoruje, resp. že je provádí selektivně tak, že vyslechl pouze 2 pracovníky Policie ČR, když pominul výslech toho policisty, který jako jediný se stěžovatelkou jednal a který následně sepsal úřední záznam. V případě této námitky Nejvyšší správní soud v první řadě odkazuje na výše uvedený závěr o nadbytečnosti výslechu policisty H.. Dalším důvodem, proč této námitce Nejvyšší správní soud nepřisvědčil je skutečnost, že krajský soud žádný závěr o účelové snaze stěžovatelky vyhnout se potrestání nevyslovil. Z rozsudku krajského soudu je v této souvislosti pouze zřejmé, že neshledal porušení procesních práv stěžovatelky a dospěl k závěru o správnosti postupu správních orgánů při zjišťování skutkového stavu.

Důvodnou neshledal Nejvyšší správní soud ani námitku stěžovatelky, podle které krajský soud pochybil v otázce spojené s uplatněním jejich práv ve smyslu § 11 odst. 4 zákona o metrologii, podle kterého, *u měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku.*

Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že udělení pokuty a odebrání bodů lze považovat za výrazný zásah do jejich zájmů ve smyslu § 11 odst. 4 o metrologii. Nejvyšší správní soud nepochybně ani to, že vydané osvědčení o způsobilosti rychloměru k měření nevylučuje možnost přezkoušení rychloměru dle tohoto ustanovení. Citované ustanovení připouští, že u měřidel, která **jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob...**, může správní orgán na žádost poškozené strany vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci. Z provedeného dokazování však žádné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření zjištěny nebyly, k měření byl použit přístroj v nedávné době kalibrovaný (k měření použitý ve lhůtě stanovené k platnosti provedeného ověření), který byl (jak již bylo opakovaně uvedeno) obsluhován řádně proškoleným policistou.

V posuzované věci je podle Nejvyššího správního soudu třeba přihlídnout ke skutkovým okolnostem, kdy již zmíněný ověřovací list ze dne 20. 8. 2009, č. 179/09 potvrzuje technickou způsobilost použitého rychloměru k měření rychlosti vozidel. Dále je znovu třeba zdůraznit, že ze správního spisu nevyplývá žádná okolnost nasvědčující tomu, že by při měření rychlosti vozidla stěžovatelky mohlo z jakéhokoliv objektivního (např. extrémně špatné klimatické podmínky) či subjektivního důvodu (postup při měření v rozporu s návodem k měřicímu zařízení, ovládání rychloměru neproškolenými příslušníky Policie ČR) dojít k chybě. Nejvyšší správní soud po zhodnocení těchto skutkových okolností se shoduje s krajským soudem, že postup podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona o metrologii je na místě tehdy, pokud vyjde najevo jakákoliv pochybnost o správnosti měření. Jinými slovy, smyslem a účelem tohoto ustanovení je odstranění pochybností o správnosti provedeného měření. Aplikace tohoto ustanovení zákona o metrologii i v případech, kdy je zjevné, že měření proběhlo po všech stránkách bezchybně (jak je tomu i v posuzované věci) je nedůvodná. Nejvyšší správní soud tak ve shodě se správními orgány a krajským soudem shledal, že ověření použitého

rychloměru dle cit. ustanovení zákona o metrologii nebyl povinen správní orgán provádět.

K poukazu stěžovatelky na skutečnost, že žalovaný ve svém rozhodnutí směřuje hmotně právní předpisy s postupem, který patří do oblasti procesního práva a který je upraven ve vztahu k postupu orgánů Policie ČR výhradně interními předpisy Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uvádí, že rozlišování, které ustanovení v aplikovaných právních předpisech má procesněprávní a které hmotněprávní povahu, není v posuzované věci podstatné a je třeba se zabývat smyslem použitých norem, kontrolou správnosti a zákonnosti jejich aplikace. S ohledem na výše uvedené je přitom zřejmé, že správní orgány ve věci aplikovaly na věc dopadající právní normy a nedošlo tak k žádnému porušení práv stěžovatelky.

Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že oblasti správního a soudního trestání jsou skutečně ovládaný obdobnými principy, jak na to poukazuje stěžovatelka v kasační stížnosti. Jak však vyplývá z výše uvedeného, v posuzované věci bylo měření rychlosti provedeno na základě zákona, řádně a bezchybně. Skutečnost, že samotný postup měření rychlosti není podrobně upraven v právní normě o síle zákona, na tomto závěru nic nemění, jak již bylo vysvětleno výše. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádné porušení právních předpisů či v úvahu připadajících principů aplikovaných v posuzované věci správními orgány a krajským soudem, neboť důkazy v řízení použité byly pořízeny v souladu se zákonem, stěžovatelce bylo umožněno se k věci vyjádřit a na její argumentaci a námítky vznesené v opravných prostředcích bylo relevantními orgány vždy adekvátně reagováno.

Vzhledem ke shora uvedenému neshledal Nejvyšší správní soud důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. opodstatněnými, neboť krajský soud se nedopustil nesprávného posouzení právní otázky, nebylo ani zjištěno, že by skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu, nebo že při jejím zjištění byl porušen zákon v ustanoveních o řízeních před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a krajský soud, který ve věci rozhodoval, by proto měl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 citovaného zákona.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu